

Medinai Hírmondó

„A jövőnk elkezdődött! Együtt tervezünk és cselekszünk!”

VII. évfolyam 3. szám

MEDINA KÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATÁNAK INGYENES LAPJA

2016. május-június

A legrosszabb legrosszabbja

Örökös és kedvenc kérdésem, amire úgy érzem, még egy jó ideig nem találok meg a választ, az a rossz emberek lelkiismeretével kapcsolatos. Adott egy rossz ember, ami már eleve nem egy pontos meghatározás. Hiszen mitől rossz az ember, és ez tulajdonképpen miben is nyilvánul meg?

Ha gonoszságról és rossz szándékról beszélünk, akkor teljes-séggel relatív vizekre evezünk. Mi számít gonosz/rossz tetteknek, és mitől is az? Ha másokat bánt, sért vagy egyenesen megkárosít?

Lehetünk rosszak csak úgy, magunknak vagy másra is ki kell hatnia cselekedetünk minden rezzenésének?

És a nagy kérdés: Lehetünk rosszak úgy is, hogy tiszta elképzelések vezérelnek bennünket, miközben a magunk után hagyott pusztulatot észre sem vesszük?

A legrosszabb legrosszabbja pedig, ha hitvány erőnket bajtársainkon „próbálgatjuk”, és sajátjaink ellen megyünk.

Vannak, akik – hüen önmagukhoz – évek óta töretlenül próbálkoznak széthúzni, széthúzni a megmaradt, újra felépített falusi közösségeket. Ez a legveszélyesebb, amit el tudok képzelni. Köpnek a sajátjaira, földig alázzák a másikat, még felettük a hullámok már rég összecsaptak és nem veszik észre, hogy rajtuk röhögnek.

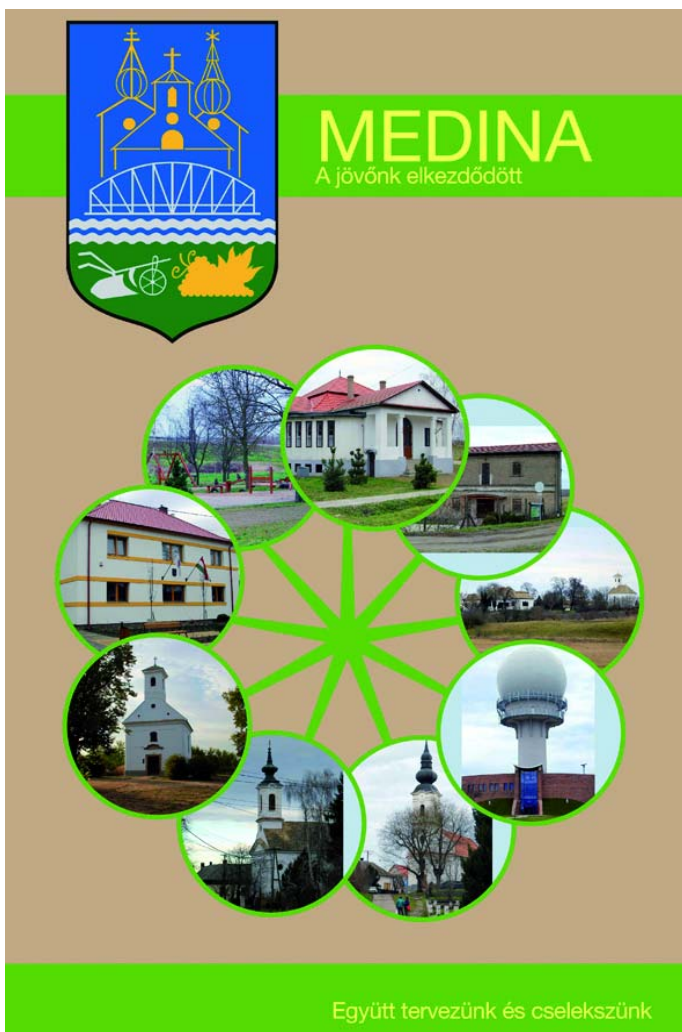
Ostobaság, nagy luxus, de töretlenül folytatják „áldásos munkájukat” a sikerük reményében.

A kérdésekre most sem kaptam választ. Azonban, Wass Albert verse üzenetül és tanulságul szolgálhat, minden jó, tiszta és békeességben élő honfitársaimnak.

*„Maradnak az igazak és a jók.
A tiszták és békeességesek.
Erdők, hegyek, tanok és emberek.
Jól gondolja meg, ki mit cselekszik!*

*Likasszák már az égben fönt a rostát
s a csillagok tengelyét olajozzák
szorgalmas angyalok.
És lésszen csillagfordulás megint
és miként hirdeti a Biblia:
megméretik az embernek fia
s ki mint vetett, azonképpen arat.
Mert elfut a víz és csak a kő marad,
de a kő marad.”*

Vén Attila

Közérdekű információk

Medina Község Önkormányzatának ügyfélfogadási ideje

Hétfő: ügyfélfogadás szünetel
Kedd: 8⁰⁰-12⁰⁰, 13⁰⁰ - 16⁰⁰
Szerda: 8⁰⁰ -12⁰⁰, 13⁰⁰ - 16⁰⁰
Csütörtök: 8⁰⁰ -12⁰⁰, 13⁰⁰ - 16⁰⁰
Péntek: ügyfélfogadás szünetel
Elérhetőség: Tel.: 74/434-010.
E-mail: phivatalmedina@tolna.net
http://www.medinafalu.hu

Orvosi rendelő

Rendelés:
hétfő: 13⁰⁰ - 15⁰⁰
kedd: 8⁰⁰ - 10⁰⁰
szerda: 15⁰⁰ - 17⁰⁰
csütörtök: 8⁰⁰ - 10⁰⁰
péntek: 9⁰⁰ - 11⁰⁰
Háziorvos:
Dr. Endrődi Csaba
Tel.: 74/434-078

Védőnői szolgálat

Rendelés:
hétfő: 11⁰⁰ -13⁰⁰ óra
Védőnő:
Pálfiné Andics Edit
Tel: 74/434-010

Családsegítő és gyermekjóléti szolgálat

Horváth Gergely
Tel.: 74/434-010
Ügyfélfogadás:
csütörtök: 13⁰⁰ -16⁰⁰
péntek: 8⁰⁰ -12⁰⁰

Könyvtár

Könyvtáros: Sereg Erzsébet
Tel.: 74/ 674 - 124

Falugazdász

Kasza Endre
Telefon: 74/434-010
Hétfő: 13⁰⁰-16⁰⁰

Iskola

Tagintézmény-vezető:
Götz Csabáné
Telefon: 74/434-103

Óvoda

Tagintézmény-vezető:
Pusztainé Vaczula Márta
Tel.: 74/434-100

Körszeti megbízott

Konrád János
Tel.: 06-20/369-55-50
Segélyhívó: 107

Tanyagondnok

Szászi József
Tel.: 06-20/252-15-60

A közérdek felé fordultak

A Duna-Sió Menti Vízi Társulat gépe tisztítja az egyik csatornát. Sok gondot okoztak eddig a gazdálkodóknak a feliszapolódott, növényzettel benőtt árkok, illetve az emiatt megnőtt belvizes területek (a kép illusztráció)

A Duna-Sió Menti Vízi Társulat kezelése alól a törvény erejénél fogva 2014-től kiváltak az Állami tulajdonú vízfolyások, és elkerültek a Vízügyi Igazgatósághoz:

„A vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII törvény 3. § (2)-(3) bekezdései alapján az állami tulajdonban lévő vizek és vízi létesítmények vagyonkezelését, üzemeltetését, fenntartását és egyéb fejlesztését 2014. január 1. után a vízügyi igazgatási szervek (Vízügyi Igazgatóságok) kezelésébe kellett átadni, és az átadásokat 2014. december 31-ig be kellett fejezni.”

Így a Vízi társulatnak az eddigi vízfolyás-centrikus gondolkodás helyett közigazgatás-centrikus szemléletmóddal kell a köz és a közérdek felé fordulnia, amely annyit jelent, hogy az adott közigazgatás területéről befolyt szolidaritási elven alapuló tagi hozzájárulás lokálisan visszafordítható vízi munka formájában ugyanarra a közigazgatásra. Ennek a látásmódnak és a Vízi társulat kiváló új szakembereinek köszönhe-

tően az elmúlt évben már látványos változásokat tapasztalhatunk a Társulat működési területén, melynek pozitív megelégedése jelentős visszhangot keltett megyeszerte. Egyelőre tender szinten, de elkészült az elkövetkezendő közel három év munkaterve a területen belül. Az eddig nem Társulati üzemeltetésű, elmúlt évtizedek alatt elhanyagolt – időnként néhol már csak nyomokban látható – másod- és harmadrendű fontosságú önkormányzati tulajdonú árkok és vízvezetők teljes helyreállítását és folyamatos karbantartását tervezik, mellyel látványosan csökkenteni lehet a külterületeken található belvízzel veszélyeztetett területeket.

Ebben az évben a Csikótelepi árok mederkostrását bonyolítják, amely Medina község északi területének fő vízvezetője. A mederrendezés elengedhetetlenül szükséges, szakmai kezelése évtizedek óta várat magára (indokot lásd feljebb). A Vízi társulat lokális működése megoldást jelent majd a külterületi földek vízborította állapotára.

Ragó Roland

Kérjük, hogy aki használható állapotban lévő háztartási gépeit vagy egyéb más feleslegessé váló háztartási kiegészítőit (kályha, gáztűzhely, mosógép, televízió, hűtő, kerékpár, bútor, stb.) elajándékozná és ezzel rászoruló családokat segítene, kérjük keresse Horváth Gergely családgondozót Medina Község Önkormányzatánál csütörtökönként délután 14-16 óra között vagy hívja a 74/434-010 telefonszámon.

Szabadi Mihály: Lakodalom c. könyvének bemutatása

Szabadi Mihály, aki népművelő, koreográfus, etnográfus és novellaíró, a Tolna megyei hagyományörzés, néprajzi kutatás egyik nagy úttörője látogatott el Medínára.

A Medinán élő kultúra iránt érdeklődőket és a megjelent hallgatóságot a legújabb Lakodalom c. könyvének bemutatásával kápráztatta el. A könyvből feleségével olvasott fel, felidézve az akkori paraszti élet szokás-, és hagyomány rendszerét, ill. érzelemlívát.

Gyorsuló világunkban úgy gondolja, hogy az értékek is gyorsan pusztulnak.

A sokszínű, feljegyzett és értékes írásaival megpróbálja menteni, megőrizni az eltűnőben lévő paraszti kultúrát, melynek kincseit a még létező közösségek és az utókor számára védeni és ápolni kell.

Révai Lilla

A Szőlőhegyi kultúrház épülete

A kultúrház épülete a település központi helyén az Apponyi urasági pincészet bontott tégláiból épült 1954-56-ig a szőlőhegyi lakosság közreműködésével, társadalmi munkával. A forradalom idején már állt a pince. Az építkezésben a Medinai Tanács is segített anyagilag, a tető költségét átvállalta. Az építés vezetője Szabó János és Fergelt István volt. Az épületet kulturális céllal építették, 10 év után át kellett építeni, mert megszállt. Mellette kuglizót is építettek, általában hétfévente használták az ott lakók kikapcsolódásra. Az idők folyamán orvosi rendelőként, választások, bálók, (karácsonyi, húsvét, szüreti bálók) lakodalmak, nőnapok, halvacsorák helyszíneként is szolgált. Az első televíziót is ide állították be. A kultúrház gondnoki feladatait Merényi Gyula látta el, a kulturális programok szervezését pedig Pölöskei Józsefnére bízta, ő fogta össze az egész programszervezést. A Medina - szőlőhegyi kulturális élet a 70-es évekig tartott és szép lassan egyszerre csak megszűnt, más világ jött. A TV elválasztotta az embereket egy mástól és megszüntette a közösségeket. Medina - szőlőhegyi Kultúrházban a kézműves szakkör kiállítás A kultúrház épületét egykor tévéadásra is használták, majd színdarabok, lakodalmak, nőnap rendezvények, bálók, találkozók, választások színhelyeül szolgált. Néhány éve évente egyszeri alkalommal kerül megrendezésre a helyi kápolnában és a kultúrházban a Szőlőhegyről elszármazottak találkozója. A misét Bíró László püspök celebrálja, aki a gyerekkorának boldog éveit itt ebben a szeretetteljes közösségben töltötte.

Révai Lilla

Minden évben jöjjetek össze!

Egy év hamar eljárt, még akkor is, ha nem számoljuk a napokat, azok pedig fogynak a megszokott gyorsasággal. Ma egy éve, hogy itt voltunk, hogy emlékeztünk arra a hős korra, azokra a küzdő, szorgalmas, emberekre, akik itt telepedtek le, éltek Szőlőhegyen.

A semmiből teremtettek egy kis települést, egy összetartó közösséget, ennek az összetartozásnak a szeretete most is él az itt élő emberekben. Nem kőbe vésve, hogy lássa, olvassa utód, erre járó vándor, hanem a szívekbe vésődött, egymásnak adva egy kézfogással, egy öleléssel.

Az mondják, az hal meg igazán, akit elfelejtenek, akiről az utódok már nem tudják, ki volt. De úgy is lehet élni egymás mellett, hogy élő ember könnyet ejt a másik ember hallatán, és úgy is, hogy hallani sem szeret róla.

A szőlőhegyi emberek példát adtak, úgy éltek, dolgoztak, hogy jó emléket hagytak, egy követendő csodát.

Ma is él ez a csoda, mert bárhova sodorta az utódokat a sors, hazahúzza a vágy, a hazája szeretete, mert az országon belül részükre ez az igazi haza.

Mintha az ősök szelleme még itt járna a dombok ölén, még segít, még vigyázza életeteket, hogy ne tévedjete el. Nektek itt a szelő is szebben sugog, patak vize is úgy csordogál mint régen.

Az őseitek lába nyomát már ezer zápor mosta el, de itt maradt házuk, életük gyümölcse, értelme, „csontjaikat” őrzi a szőlőhegyi föld.

Megfogytatok, bizony nagyon megfogytatok, akik őrzői, tisztelői vagytok a múltnak. Vigyázzatok rá! Ez olyan érték, ami önbecsülést ad.

Ezt nektek nem kell tanítani, mindenki beleszületett, ezt élte, látta a szülőktől az élete során – a jó példa termékeny földre talált.

Akik beköltöztetek, új lakók, új szőlőhegyiek, és nem ismeritek e település múltját, ismerjétek meg gazdagságát, ezzel ti is gazdagabbak lesztek. Válasszotok kedves otthonná ez a kis település, ha bárhova sodor beneteket sorsotok, jó szívvel gondoljatok rá.

Még vagytok, még vannak a régi idők tanúi, akik átsegítitek a jövőben a múltat, hogy akkor is szeretni tudják az emlékeiket. Amit megteremtett az itt élő ember, annak legyen mindig ápolója, aki őrzi a lángot.

E fényre minden évben jöjjetek össze, melegegdetek nála.

Én barátként jöttem közétek, barátsággal hívtatok, fogadtatok, egy szép napot és barátságot viszek a szívemben haza.

Köszönöm Nektek

Csizmadia János

(Csizmadia János köszöntője a Medina, Szőlőhegyi elszármazott találkozóon, 2016.)

Emlékezzünk arra, ami ma már történelem...

570 ÉVE, hogy 1446-ban írásos periratban említik MED azaz Medina település létezését, mint a szekszárdi apát-ság adózóját.

230 ÉVE, hogy 1786-ban egyre gyarapodó református vallású medinaiak megépítették oratóriumukat, (kezdetleges templomukat) az oszlopok közé font fűzvevesszőt sárral tapasztották. Az udvaron fa oszlopok tartották a harangot

220 ÉVE, hogy az elkezdődött napóleoni háborúban három medinai önkéntes 1796-tól részt vett: nemes Nemes János gyalogos katonaként, nemes Vajda János gyalogos katonaként, nemes Vas Ferenc lovas katonaként, akik Pauer Antal földes úr fogadott fel.

130 ÉVE, hogy 1886. esztendő július 15 – én a falu előjárósága összegzést készített a szőlőt elpusztító filoxéra kártételéről.

120 ÉVE, hogy 1896-ban megnövelték a református parókia udvarát. Ez alkalommal a Bezerédy- féle kertészettől négy darab körtefát kaptak ajándékba, a medinai kertészet kettő almafát adott, s az egyház három darab tuját vásárolt, „hogy a nemes fák díszei legyenek a parókia udvarának”.

120 ÉVE, hogy Arany Antal református tiszteletes 1896 – ban kezdeményezte a MEDINAI POLGÁRI OLVASÓ-KÖR megszervezését. Tagja lehetett minden büntetlen előéletű lakó. Célja pedig, hogy írással, olvasással nehezen boldoguló embereknek az összejövetelek alkalmával felolvassanak a fiatalok a friss napi lapokból és könyvekből. Az olvasottakat értelmezzék, beszéljék meg, s a falu dolgairól is alkossanak véleményét.

76 ÉVE, hogy 1940-ben a kora tavaszi hatalmas hóesés óriási árvizeket okozott. Elöntötte a Sió környéki kerteket, házakat, utcákat, s a számítások szerint 3685 pengő kár jelentkezett. Az akkori állapotokról megrendítő fotókat készített a falu orvosa Dr. Kisfaludi Kálmán.

70 ÉVE, hogy 1946 – ban a második nagy árvíz öntötte el a falu mélyebb részét: a Kultúrház, a Hőskert, az utca mind víz alá került. Szedresbe irányuló kövesutat átszakította, nagyjából azon a környéken, ahol a víztisztító áll.

60 ÉVE, hogy 1956 késő ősziére Medinára is eljutottak az országos megmozdulásokról szóló hírek. A kizsákmányolás ellen a falubeliek is kifejezték elégedetlenségüket. Egy évre rá, pedig már megkezdődtek a perek, melynek során hat falubelit 13 évi és hat hónapi börtönrre ítélték.

30 ÉVE, hogy 1986-ban a valamikori Halom környékén megépült az első radar, forgó és bólogató orosz technikával. A török korból ránk maradt Halmot teljes egészében szétűrték, az alagsorban helyezték el az érzékeny műszereket, melynek feladata volt a paksi atomerőmű védelme.

20 ÉVE, hogy 1996 őszién megemlékeztünk Medina falu létezésének 550. évfordulójáról. Erre az ünnepi alkalomra készült el a helytörténeti gyűjtemény, amit „a másik stáb” szétrombolt, a szebb darabokat el is lopkodták a sok hurcolkodás folyamán. Erre az alkalomra készült el a falu címere, melyet Konrád László tervezett. Ez a formáció szerepel a meghívókon, helyi dokumentumokon.

20 ÉVE, hogy 1996 őszién, a laktanya létezésének tizedik évfordulója alkalmával a szomszédos településekkel összefogva zászlót adományozott a medinai laktanya mindenkori katonáinak!

Konrád László
falukutató,
Egyed Antal-díjas helytörténész

Békazene

Tavasza van, végre tavasz, zöldellő virág, illatos tavasz. A fátyolfelhős ég alatt meleg levegőt lenget a mindig fújdogáló szél. Kavarja jobbra-balra, virágillatot a finom, felkavart por közé. Bemenekül a por az ablakok közé. Minden kis hézagot megtalál, ott nyugodtan megtelepszik, amíg a porrongy rá nem talál. A föld kérgesre szárad, mint munkában fáradt öreg munkáskéz, repedezik, egy-két gízgaz virít a tetején. Gomolyog a felhő jobbról, balról, sötét színe megijeszti az embereket, akik esőt várva nézik vágyakozva. Egy pár cseppet valami huncut angyal kiszór a felhő széléből és kaján vigyorral lesi a hatását. Nézi a csalódott embereket pajzánkodva, egy-két marokkal még közéjük szór:

Hadd látom, hogy iszkolnak a tető alá.

A szellő észreveszi a kárörvendő kis csibészt és tovább sodorja a felhőt a hegyek felé. Amint a felhő továbbcsúszik, a Nap felragyog. Sugarait szórja és áldott melegét.

Eső kellene, sóhajtanak az emberek.

Majd most is lesz, máskor is volt – mondta egy öreg.

Még idáig mindig adott annyi termést a föld, hogy megélt az ember, ha sanyarú volt a termés, akkor is. Még most van csak a tavasz kezdete, amit elmulasztott az idő, majd behozza, kiegyenlíti magát, idáig így volt mindig. Majd ősszel zárjuk le a mérleget, addig ne károgiunk, mint megijesztett varjúserég. Ha nagy a zaj, a sopánkodás, attól még nem lesz jobb a termés, csupán a fejünk fájdul meg tőle.

Ma este szép csillagos volt az ég, az angyalok jól dolgoztak, szépen kifényesítették valamennyit. A Sió felől a langyos szél hozta felénk a békazenét. A nagy kórus énekelt, mert úgy szállt a falu felett, hogy csak az esti haragszó volt hangosabb nála. A tavaszt köszöntötte sok ezer békatorok. Mint szent dicséret, zsolozsma szállt az esti szürkületben. Vajon hány béka lehet a kórusban? Ki tudná megszámlálni? A Sió vizéből kikandikáló és a sziget aprókákás, mocsaras vizében élő békák ezrei hol tanulták a tavaszt köszöntő éneket? A fülnek hallani gyönyörűség, nem monoton ének, mint sokan gondolják, hanem sokszólamú hozsánna az esti égbolt alatt. Lágyan cseng az ének – ez biztos a lánybékák finom hangja, megnyugtató, elandalít. Van-e vajon karmester, aki dirigálja a hatalmas sereget, van-e kotta, szerző, vagy szervező menedzser? Ki tudja ezt megfejtetni, megmondani? Időnként egy-egy rekedt béka mély basszusa belebrekeg. Lágy hangú trió felel rá. Talán szerelmet vallanak, vagy csak évdődik a békasereg. Lehet, hogy a tavasz náluk is elindít valamit? Szól a békaének gyönyörű, lágy folyama, hosszan, lefojtva, mint egy hosszú ballada. Aztán halkul, szinte elhal az ének. Aztán nagyon távolról, több irányból is belebrekeg egymás békaszoprán. Amint ez elhal, pár mélyhangú béka belereccsent az estebe valami biztató, lelkesítő békamonológót. A kórus sok ezer torka válaszol rá, édes, lágy, hívogató, szerelmes sóhajtással, igaz áhítattal.

Minden tavasszal meghallgatom és megcsodálom a természet ezen csodáját, a divatból soha ki nem menő repertoárt. Minden tavasszal új nemzedék áll be a sorba és zengi-zengi a régi éneket, nem kell hozzá tanító, tanár. Vagy ott is van zeneiskola?

A sziget zsombékos, kákás vizeivel valódi békaország. Talán király is van, békakirály, vagy császár, talán köztársaság, de hogy diktatúra nincs, az biztos. Nemzedékek élnek itt békességben, aránylag jó módban.

A hosszú élet titkát nem tudom, ismerik-e? Talán nálunk is nagy a halandóság? Rájuk is, mint mindenkire leselkedik a veszély? Ha a gólya kiterjesztett szárnya árnyékát látják a földön, az őrségben álló békák riadót berekegnek. Ez valami különös hang, ez nem illik a békazenébe és veszedelmet jelez. Békák ezrei, ha meghallják, eltűnnek a vízben. Apró cuppanások jelzik, amint fejest ugranak, menekül a békasereg. Rend lesz. Elbújnak az óvóhelyre, vagy talán a békavárba. Amíg a gólya hosszú, vörös lábait látják, amíg a békaországot járja, csend van. Hatalmas csend.

Egy-két trehány, rusnya béka, aki restellt ugrani, hamar a gólya csőrében találja magát. Gyász? Persze, hogy gyászolják, de ez csak addig tart, míg eljön az este. Azt hiszem, az első ének az eltűnt békáért szól. Kicsit mintha bánatos, kicsit szomorú lenne az akkordok eleje. Ha megvolt az emlékezés, újra vidámabb dalba kezd a békasereg.

Elsápad a fűzfabokor, issza magába a békazenét. A szürke nyár hatalmas lombja ütemre bólogat. Ha nem lenne igen földbe gyökerezett, táncot járna. A zöld jávor megremeg a levele, szívéhez szól a békánóta. Reggel a fűszálak könnyet ejtenek, harmatkönnyeiket. Így megy ez napról-napra, estéről-estére megunhatatlanul.

Nem kell ünneplőt ölteni, koncertterem a nagy határ. A kert vége nekem a páholy, onnét hallgatom áhítattal a békasereg hangos sóhaját.

Csizmadia János